

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **K. P.**

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno-střed

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016, č. j. 25581/16/5100-41453-711335

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), potvrdil delegovanou místní příslušnost k výkonu správy všech daní žalobce s výjimkou daně z nemovitostí, daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí z Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj na Finanční úřad pro hlavní město Prahu, jež byla delegována již v roce 2013 rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 5. 2013, č. j.

14209/13/5000-14504-711335 (žalobce proti rozhodnutí o delegaci podal taktéž odvolání, které bylo zamítnuto a rozhodnutí o delegaci potvrzeno, a to rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 17. 6. 2014, č. j. 12236/14/7001-41001-010592).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné, nepřezkoumatelné a jeho odůvodnění se nemělo opírat o žádné hmatatelné důkazy. Jelikož nebyla věc projednána v jeho přítomnosti, nemohl se vyjádřit k prováděným důkazům, stejně tak se o zahájení řízení vůbec nedozvěděl, resp. o zahájení a vedení řízení neměl žádné povědomí.
3. Další žalobní bod mířil proti zahájení řízení, které fakticky nemělo být zahájeno. Dle žalobce jeho podání nemohlo být shledáno jako žádost o zahájení řízení dle § 18 odst. 2 daňového řádu, tj. o posouzení, zda při změně okolností ob stojí původní delegace místní příslušnosti správy daní. Nadto žalobce nesplnil poplatkovou povinnost dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správních poplatcích“), tudíž ani v této rovině nebylo postupováno zákonně.
4. Podle žalobce měl být o výsledcích svědků informován, aby mohl klást otázky, tito svědci měli být řádně identifikováni a poučeni, stejně jako o jejich provedení neměl být sepsán úřední záznam, nýbrž protokol. Pochybnosti také spatřoval v nekonkrétním popisu listin, které měl žalovaný získat, tj. zda se jednalo o originály či kopie. Za vrchol arogance pak žalobce považoval výslech údajných svědků doktora F. (věk x let) a paní V. (věk x let) za účelem ověření jedné z provozoven žalobce.
5. Další žalobní námitky pak v převážné míře směřovaly proti rozhodnutí o delegaci samotné (případně proti rozhodnutí o odvolání), přičemž uvedl, že s delegací místní příslušnosti žalobce nikdy nesouhlasil.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření předně uvedl, že žaloba obsahovala řadu tvrzení a námitek, které se týkají buď rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti, nebo dalších písemností vydávaných v rámci jiných řízení apod., ovšem ke většině těchto námitek se přesto vyjádřil. Žalovaný dále nesouhlasil s tvrzením, že žalobce neměl mít povědomí o zahájeném postupu dle § 18 odst. 2, resp. že se žalobce dožadoval informování o takovém postupu, neboť sám aktivně svým podáním takového jednání vyprovokoval. Žalovaný také nesouhlasil, že by nesprávně vyhodnotil žalobcovu podání, neboť postupoval ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu, tj. posoudil jej podle jeho skutečného obsahu.
7. Dále bylo uvedeno, že poplatková povinnost ve smyslu § 18 odst. 2 daňového řádu stanovena není, a mohlo tak být řízení zahájeno. Žalovaný také uvedl, že nerozumí snaze žalobce o shledání nezákonnosti vedeného řízení, neboť jednak dle žalovaného řízení být vedeno mělo a jednak žalobci v budoucnu při změně okolností nic nebrání žádost podat opětovně.
8. K tvrzenému nezákonně provedenému dokazování žalovaný uvedl, že nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti a nebylo vedeno žádné dokazování.

9. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl pro nedůvodnost.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce v replice částečně zopakoval svá tvrzení uvedená v žalobě, přičemž opět konstatoval, že řízení nemělo být vůbec zahájeno, neboť nedošlo k žádné změně skutečností tak, jak to vyžaduje § 18 odst. 2 daňového řádu. Dále uvedl, že v řízení dokazování proběhlo, přičemž žalobce nebyl seznámen s jeho výsledky a nemohl se k jednotlivým důkazům vyjádřit. Replika také obsahovala tvrzení směřující nikoliv proti napadenému rozhodnutí, nýbrž proti jiným postupům správců daně (zejm. proti rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti).

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
12. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
14. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
15. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný stručně popsal průběh předchozího řízení o delegaci místní

příslušnosti správce daně, uvedl, že nebyly zjištěny okolnosti pro změnu místní příslušnosti dle § 18 odst. 2 daňového řádu, a že přetrvávají důvody, na jejichž základě bylo dospěno k závěru o vhodnosti delegace místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti. V odůvodnění tak mj. žalovaný uvedl následující: „*Po posouzení žádosti i předloženého spisového materiálu je více než zřejmé, že zde k žádné zásadní či relevantní změně v okolnostech nedošlo. Daňový subjekt zjevně nadále podniká primárně v obvodu Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a lze tak považovat za zcela racionální a účelné, aby daně daňového subjektu byly spravovány tamtéž... Po posouzení všech výše uvedených okolností se Odvolací finanční ředitelství neztotožnilo s žádostí daňového subjektu o delegaci místní příslušnosti, jelikož nedošlo ke změně podmínek, za kterých bylo o delegaci místní příslušnosti rozhodnuto.*“ Z rozhodnutí bylo dále možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný v rozhodnutí zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl, stejně jako je z něj patrné, jak žalovaný rozhodl, o čem rozhodl, proč tak rozhodl. Namítanou nepřezkoumatelnost proto krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu v žalobě uplatněných námitek.

16. Soud se dále zabýval námitkou, zda vůbec mělo být předmětné řízení vedeno, neboť žalobce dle jeho tvrzení žádnou takovou žádost nepodal a neměl o jakýchkoliv dalších postupech povědomí. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce písemností zaevidovanou dne 23. 3. 2016, pod č. j. 2122892/16-1145, rozporoval delegaci místní příslušnosti správce daně tak, jak byla provedena v předchozích letech (k tomu blíže v části odůvodnění rozsudku „Vymezení věci“). V tomto podání žalobce mj. uvedl, že nesouhlasí s předmětnou delegací, že se v této věci jednalo o bezdůvodnou šikanu, účelnost delegace měla být čirým výmyslem správců daně apod. Krajský soud konstatuje, že jelikož byla správa daně u žalobce v minulosti delegována, bylo možno z obsahu předmětného podání dovodit snahu žalobce o změnu delegace podle § 18 odst. 2 daňového řádu, a to v souladu s § 70 odst. 2 posledně uvedeného zákona, tj. podání posoudit podle jeho skutečného obsahu. Pokud se správce daně na základě uvedeného podání žalobce, jehož obsahem byl nesouhlas s delegací místní příslušnosti, rozhodl ověřit správnost delegace, neshledává zdejší soud takovýto postup nutným označit za nezákonný. Fakticky žalovaný postupoval ve prospěch žalobce, přičemž ověřoval aktuálnost skutečností rozhodných pro delegaci místní příslušnosti správce daně.
17. Co se týká poplatkové povinnosti dle zákona o správních poplatcích, ten dle posledně uvedeného zákona není explicitně stanoven k žádosti podle § 18 odst. 2 daňového řádu (viz Příloha – Sazebník – zákona o správních poplatcích). Navíc pokud by žalovaný řízení zahájil i bez jejího splnění, jednalo by se jednoznačně o postup ve prospěch žalobce. Těmito námitkám proto zdejší soud z důvodů výše uvedených nevyhověl.
18. Žalobce dále spatřoval pochybení v nezákonném dokazování, zejména s ohledem na nemožnost vyjádřit se k důkazům. Krajský soud k tomu uvádí, že v situaci, kdy žalobce sám aktivně netvrdil žádné nové rozhodné skutečnosti, ověřil si žalovaný u správců daně aktuálnost okolností vedoucích k delegaci místní příslušnosti správy daní v minulosti. Z dostupných stanovisek vyplynulo, že účelnost pro delegaci i nadále trvá a nebyly zjištěny žádné nové rozhodné okolnosti, které by měly či mohly svědčit o opaku. Judikatura

týkající se obdobné právní úpravy obsažené v předchozí procesní úpravě daňového řízení (zákon č. 337/1991 Sb.) sice dovodila potřebu daňový subjekt seznámit s podnětem k delegaci a podklady pro rozhodnutí a umožnit se vyjádřit k nim. Povinnost seznámit daňový subjekt s podnětem k delegaci se však týká situace, kdy podnět podává některý ze správců daně, tedy ve chvíli, kdy jakékoliv iniciaci ve věci daňový subjekt neví a bez řádného seznámení s věcí vědět ani nemůže (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 5 Afs 31/2007 – 49). V nyní řešené věci však byla situace odlišná, neboť žádost (podání žalobce došlé Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu dne 23. 3. 2016 vyhodnocená žalovaným jako žádost) byla podána žalobcem. Pokud žalobce v uvedeném podání rozporoval uložení spisu v rámci Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a požadoval jeho umístění výhradně na Finančním úřadu pro Jihomoravský kraj – Územním pracovišti ve Veselí nad Moravou, byl zcela jednoznačně srozuměn s tím, že svým podáním rozporuje správnost předchozího rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti. Správce daně měl sice povinnost seznámit žalobce s podklady pro rozhodnutí a umožnit mu vyjádřit se k nim, ovšem soud takovéto pochybení nekvalifikuje jako takové, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud přitom vychází ze skutečnosti, že žalobce v předmětném podání netvrdil žádnou změnu okolností (viz také odst. 5 žaloby, kde žalobce interpretuje svoje podání správcí daně), žádnou změnu okolností netvrdí a neprokazuje ani v rámci žalobního návrhu a za stavu, kdy správce daně v dané věci důkazní řízení neprováděl. Není pravdou, jak žalobce namítal, že by se o výsledku řízení nedozvěděl (z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno).

19. Z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětné řízení nebylo zahájeno na podnět Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, ale stalo se tak k podnětu žalobce. Z listiny vyhotovené Finančním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 2754352/16/2000/11450/100146 vyplývá, že uvedený správce daně posoudil shora již citovanou písemnost žalobce, došlou tomuto správci daně dne 23. 3. 2016, také jako podnět na zrušení delegace místní příslušnosti a v listině ze dne 7. 4. 2016 vyjádřil svoje stanovisko k uvedenému podnětu a požádal Finanční úřad pro Jihomoravský kraj k zaujetí stanoviska k předmětné věci a k předložení věci Odvolacímu finančnímu ředitelství k rozhodnutí. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště ve Veselí nad Moravou, písemností ze dne 2. 5. 2016, č. j. 2176860/16/3018-00510-702703 vyjádřil stanovisko k podnětu ke zrušení delegace a věc byla dále předložena k rozhodnutí Odvolacímu finančnímu ředitelství. Z uvedeného vyplývá, že předmětné řízení nebylo vedeno z podnětu Finančního úřadu pro hlavní město Prahu. Skutečnost, že se ve spise nenachází žádost Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště ve Veselí nad Moravou, která předcházela vyjádření České pošty a.s. ze dne 5. 5. 2016, nezakládá bez dalšího nezákonnost postupu žalovaného (jednalo se o přílohu stanoviska Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj k žádosti o zrušení delegace místní příslušnosti). Šlo o prověřování doručovací adresy žalobce (viz str. 3 citovaného stanoviska ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2252234/16/3000-11451-703179. Byly ověřovány skutečnosti, jenž byly vzaty v úvahu v předchozím rozhodnutí Generálního finančního ředitelství o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti. Ze správního spisu vyplývá, že na doručovací adresu Tylovo náměstí 4, 120 00 Praha bylo doručováno i žalobou napadené rozhodnutí.

20. Soud konstatuje, že v dané věci se žalovaný nedopustil nezákonného postupu, pokud přezkoumal, zda trvají důvody původní delegace místní příslušnosti. Jelikož žalobce žádné skutečnosti netvrdil a žalovaný žádné změněné skutečnosti nezjistil, byla původní delegace místní příslušnosti potvrzena. Další žalobní body se mýlí s předmětem tohoto soudního řízení, neboť buď směřují proti rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti samotné, které žalobou napadeno nebylo (např. nesoulad s účelností, nezákonně pochopený princip pro určení místní příslušnosti správce daně, procesní pochybení při výsleších svědků apod.), nebo se jeví spíše jako stížnost nachování úředních osob (žalobce uvedl, že ze strany žalovaného, resp. správce daně, jde o šikanózní jednání, praktiky STB, arogantní projevy moci apod.). Takovéto námitky však nejsou s předmětem sporu přímo vázány, a proto nemohou být v rámci nynějšího řízení vypořádány. Z obsahu samotného správního spisu nevyplývají ani žádné nezákonné excesy či jakékoliv podezření ohledně šikanózních postupů ve smyslu tvrzení žalobce.
21. Na závěr krajský soud podotýká, že žalobce k žalobě i replice dodal také množství příloh, k jejichž provedení jako důkazů však krajský soud nepřistoupil, neboť tyto nemohou v dané věci ničemu přispět. Krom listin, jež jsou obsahem správního spisu a jež jsou krajskému soudu známy a vychází z nich, byly předloženy také další písemnosti správců daně (vyrozumění o postoupení, rozhodnutí o neposkytnutí informací apod.); tyto mohou prokázat pouze existenci interakce mezi žalobcem v jiných řízeních, ovšem tyto skutečnosti v dané věci soud přezkoumat nemůže. Námitka odlišného postupu žalovaného oproti jinému daňovému subjektu byla uplatněna po zákonné lhůtě pro podání žaloby, soud se jí tedy nemohl zabývat.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. 7. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu